

No considera la seva activitat com una feina, **“tinc la sort de poder fer allò més m'agrada”**, ens diu d'entrada. L'interès per l'arquitectura li ve de lluny, **“a casa sempre hem estat voltats de plànols, i de petit em veig construint casetes de fang i canyes”**. I encara afegeix: **“Més endavant, a l'institut de Girona em fascinaven les publicacions que parlaven de Lucio Costa i Òscar Niemeyer, a Brasília, de la Carta d'Atenes..., recordo com em van impressionar l'església de Ronchamp i la Ville Savoie, de Le Corbusier!”**.

La seva implicació amb el món de la construcció ja era tal que aprofitava l'estiu per treballar de paleta, **“ofici que de tant en tant em serveix per ensenyar com cal executar algun detall constructiu”**. El seu pas per la Universitat el recorda com un període viscut amb intensitat, **“l'escola de Barcelona era el lloc ideal per somniar, s'havia reobert feia poc i s'estaven revifant i consolidant els moviments socials i polítics, amb una forta implicació de les organitzacions estudiantils”**. Eren els temps de **“les classes d'art de l'Arnau Puig, d'estètica d'en Rubert de Ventós, de les neoavantguardes, de les primeres escapades a Itàlia, a Vicenza, a Bolònia, el descobriment de la Torre Velasca a Milà, el Gal·la-tresse...”**.

Aquesta etapa de formació la va compatibilitzar amb l'inici de l'exercici professional, perquè **“la independència és econòmica o no és”**. D'aquesta manera va començar a fer classes de Geometria Descriptiva i va arribar al departament d'Expressió Gràfica de l'Escola d'Arquitectura del Vallès. **“Es començava a parlar d'especialitzacions, es veia venir que caldria organitzar-se en equips pluridisciplinars, com així ha estat, però sempre he cregut en el paper que poden desenvolupar els petits despatxos concebuts des del punt de vista artesanal, però capaços d'abastar l'ampli ventall de la realitat actual”**. L'Adrià es reconeix incapaç per als plantejaments empresarials, i diu que **“tinc sort de treballar des de sempre amb la Mariona Ordís, que organitza la redacció dels projectes i es fa càrrec de la immensa paperassa que envolta l'activitat arquitectònica”**.

Acostumat a anar per lliure, ha mantingut la independència i afronta l'arquitectura des d'una actitud individualista, no exempta d'influències, però, on l'essencial és la pròpia reflexió, les idees i l'equilibri entre el que l'arquitecte pot aportar, el lloc, el programa i les persones. També ha realitzat projectes en col·laboració amb altres arquitectes o equips de professionals, sentint-se especialment satisfet de l'I.E.S. de Capellades, amb Josep Garriga, de la proposta per a un sector residencial a Vallromanes amb Jean-Paul Viguier, o de la botiga D'Spiral, amb Javier Mariscal.

Sigui com sigui, **“Després de divuit anys d'exercici professional amb l'estudi a Girona, exerceixo de gironí, i estic content de poder participar activament, amb algun dels meus projectes, en l'espectacular desenvolupament urbanístic de la ciutat, en la rehabilitació del barri vell i en la consolidació del teixit comercial amb la remodelació de botigues, la construcció d'equipaments, edificis residencials a l'Eixample, habitatges unifamiliars o la**

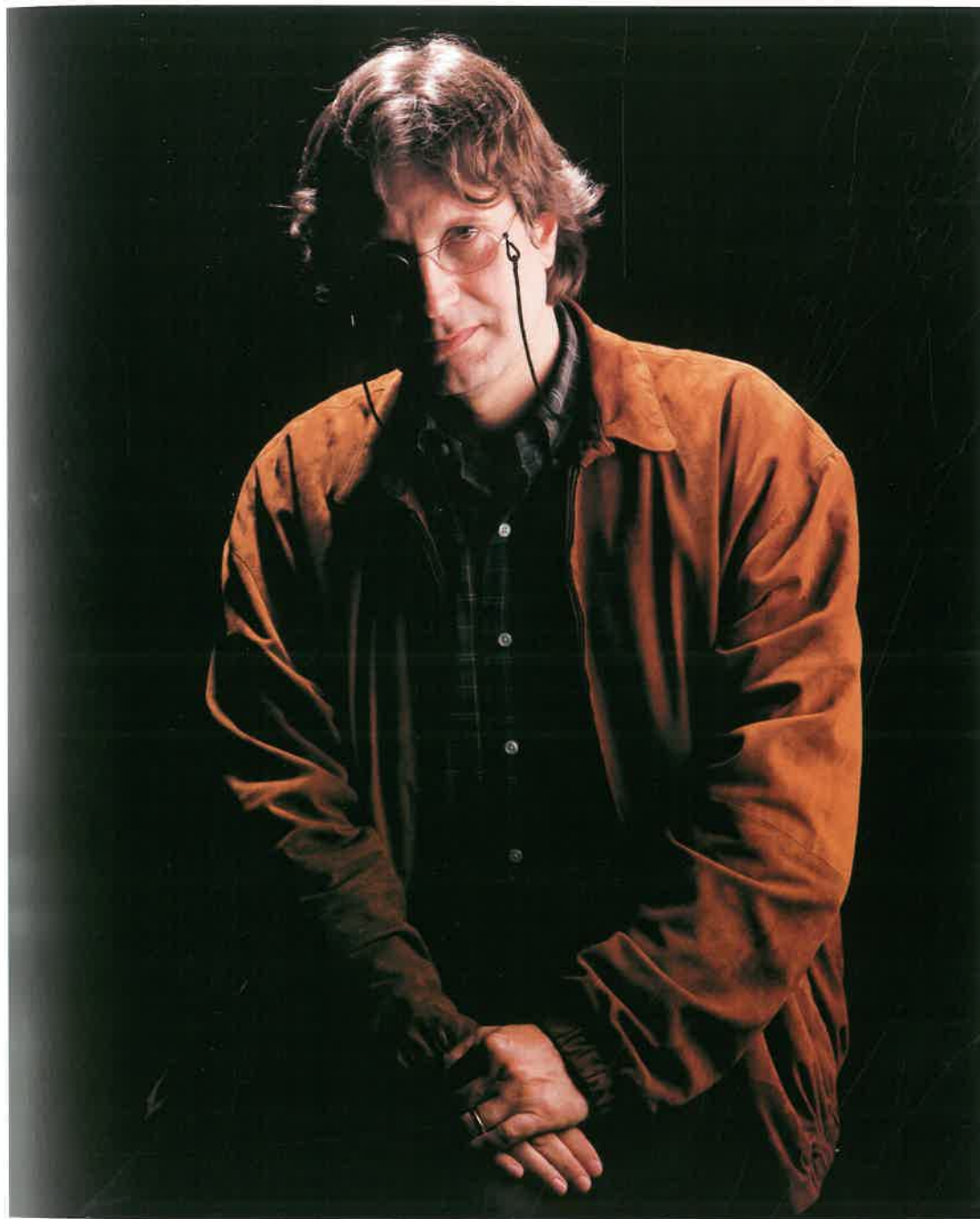
Residència d'Estudiants de la Universitat de Girona”.

Defensor del llapis i el paper com a eines d'expressió, **“és la forma més directa, ràpida i econòmica de transmetre una idea”**, troba però inevitable la dependència de les noves tecnologies per no quedar al marge del progrés, però **“sense perdre l'esperit noucentista, on l'arquitecte és el director d'un grup de bons professionals que s'impliquen i apassionen en la concreció d'un projecte”**. Creu en la complicitat dels clients, i **“em satisfà, al cap del temps, poder comprovar la concreció dels espais, la inserció de l'edifici en l'entorn, la complicitat dels materials o la qualitat de vida assolida”**. L'Adrià Felip pensa que **“les arrels de la meua obra estan en el moviment modern, encara que no defujo l'eclecticisme que domina el panorama arquitectònic actual. Em sento atret pel neoplasticisme, que considero poc reconegut, i per les obres de Gerrit Thomas Rietveld”**. Aquestes influències no són obstacle perquè en l'obra de l'Adrià no es puguin percebre unes constants que la fan personal. En els seus plantejaments es valora la simplicitat, la volumetria, les seqüències de plans, en definitiva la geometria com a paradigma compositiu, la gestualitat, sempre al servei dels paràmetres funcionals, i de la inserció de l'edifici en el seu context. **“La millor arquitectura és la que resulta discreta i eficaç, la que aporta valors culturals i socials. No m'interessa la teatralitat, ni l'espectacularitat, ni la que es sustenta en el màrqueting o que es justifica com a obra d'art en ella mateixa”**.

Del paper dels arquitectes en el marc de la societat actual opina que s'estan vivint moments de transició, gens corporativista, creu que cal obrir les organitzacions professionals a nous plantejaments, més adequats a les demandes i a la complexitat tècnica i administrativa inherent al desenvolupament i l'execució de qualsevol projecte, i afegeix que **“cal corregir la tendència on predominen els aspectes econòmics sobre els culturals, socials i compositius en les decisions que generen els processos urbanístics i arquitectònics. És evident que cal evolucionar cap a plantejaments més sostenibles, tendir cap a l'ecologia sense renunciar a les noves tecnologies i materials, recuperar d'alguna manera els *patterns*, els llenguatges que s'impliquen en la trama social i que permeten una arquitectura pensada en funció dels usuaris, més flexible, amb la participació d'aquests en la generació dels espais públics i privats, adaptant-los a les necessitats de cada moment”**.

A més de treballar com a tècnic independent l'Adrià és l'arquitecte de l'Ajuntament de Cassà de la Selva. Tot i la complexitat de les tasques municipals, amb temes com la Variant o la línia d'Alta Tensió considera aquesta etapa municipalista molt enriquidora i essencial **“per tocar de peus a terra”**. I destaca com a obres més rellevants la llar d'infectats, i les ampliacions de l'Ajuntament i de l'hospital.

Mentre ens acomiadem, li demanem per les periòdiques inundacions a la ciutat de Girona, i ens diu: **“Aquest és un tema resolt. Les pujades dels rius ja fa temps que han deixat de ser un problema: no porten ni aigua ni peixos, la gent els oblida. Recuperar els nostres rius, els estanys, ara que l'aigua s'acaba... tot un repte!”**.

“Cal corregir la tendència en què predominen els aspectes econòmics sobre els culturals, socials i compositius en les decisions que generen els processos urbanístics i arquitectònics”

Adrià Felip - Girona (Gironès)